

[A. C. Mortensen.]

skrevet, at han fik den ikke kørt ud i Fjor, og han ikke har gjort det siden.

I øvrigt tror jeg, at der er mange, der kender den Mand, der har underskrevet denne Erklæring, denne Hr. Overgaard, og jeg tror, at alle, der kender de to Mænd, Nørregaard og Overgaard, snarere vil tro paa Nørregaard end paa Overgaard.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget har Ordet for en kort Bemærkning.

J. S. Foget: Jeg ved ikke, om Hr. Nørregaards Sandhedserklæring skulde være mere værd, fordi han er Medlem af Regeringspartierne, end Hr. Overgaards, fordi han ikke er det. Men hvis det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen her vil betegne Overgaards Erklæring som urigtig, vil jeg forbeholde mig senere at fremskaffe den underskrevet af 10 andre Mænd. Det er Tale fuldkommen ved Siden af, naar man hævder, at denne Erklæring om, at Manden ikke skulde have kørt Gødning ud de sidste 3 Aar, ikke har noget at gøre med Nørregaards Erklæring, som gaar ud paa, at Manden ikke sidste Aar og ej heller i Aar har kørt Gødning ud. To af mine Naboer, som var til Stede den Dag, Auktionen fandt Sted, saa, at der ikke var en Smule tilbage i Møddingen, det hele var kørt ud.

Men det, der er Spørgsmaalet, er imidlertid ikke saadanne Smaating, men det Spørgsmaal, om Regeringen fortsat ønsker at behandle Statshusmændene, som man hidtil har behandlet dem, om man fortsat ønsker, at de skal arbejde uden Løn, om man fortsat ønsker, at de hverken skal have Klæder eller Husly, fordi Staten skal have sit, om man fortsat ønsker at smide den ene Husmand væk fra Ejendommen efter den anden og inden Udsmidningen sælge Ejendommen til udenforstående til en Pris, der ligger væsentlig under, hvad den hidtidige Ejer har betalt. Det er det, der er gjort i adskillige Tilfælde; det har jeg anket over, og det har man ikke i nogen Maade kunnet tilbagevise.

Hans Nielsen: Vi fejrede jo for en lille Tid siden en national Mindedag, Dybbøldagen. Det foregik paa den sædvanlige Maade, og saaledes som man vistnok plejer at fejre den Slags Begivenheder i alle Lande. Grænsforeningen havde vist mig den Ære at indbyde mig som Taler, og jeg holdt ved den Lejlighed en Tale, som det ærede Medlem Hr. Schmidt har gjort til Genstand

for Omtale her i Tinget i Gaar Aftes. Jeg var ikke til Stede, men det ærede Medlem har været saa elskværdig at overlade mig sit Manuskript, saa jeg er fuldt vidende om, hvad det ærede Medlem udtalte.

Det ærede Medlem siger om min Tale, at det var gamle Minder og Jubel over Genforeningen og det danske Styre og en lys Tro paa Fremtiden, der prægede denne Tale. Denne Karakteristik er ganske rigtig — det skal jeg ikke benægte —, og derfor forundrer det mig naturligvis, at det ærede Medlem har Indvendinger at gøre mod denne Festtale. Jeg kender det Folk, som det ærede Medlem tilhører, saa godt, at jeg kunde tænke mig, at hvis en Del af det tyske Folk havde været under andet Herredømme og kom tilbage til Tyskland, saa vilde det blive fejret med Fest lige fra Krusaa og ned til Alperne og paa tværs af hele Tyskland. Saaledes er dette Folk vistnok indrettet, saaledes er der visse nationale Ejendommeligheder, som er fælles for begge Parter. Derfor kan det godt være, at jeg var begejstret hin Aften i min Tale over Genforeningen og det danske Styre. Men jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til de Indvendinger, som det ærede Medlem fremsatte.

Det ærede Medlem spurgte: Var det nu klogt at fortælle, at Grænsen er retfærdig? — altsaa den nuværende Grænse mellem Tyskland og Danmark — thi, sagde det ærede Medlem, Afgørelsen i 1920 var jo bygget paa den Opfattelse, at Tyskland var færdig som Stormagt. Jeg tror, det ærede Medlem tager helt fejl. Jeg tror ikke, noget Menneske her i Danmark har troet paa, at Tysklands Rolle som Stormagt var udspillet i 1920, et Folk paa 70 Millioner Mennesker, samlet midt i Europa! Nej, dette Lands Storhed udsletter man ikke paa een Gang, og jeg synes egentlig heller ikke, der er gjort noget virkeligt Forsøg herpaa. I alle Tilfælde gik vi ikke omkring her i Danmark og troede, at vi kunde tage saa meget, vi vilde, mod Syd, for nu var Tyskland et affældigt Land, som der ingen Fare var ved at sparke til. Jeg synes tværtimod, det ærede Medlem maa erkende — og det ærede Medlem ved jo god Besked i saa Henseende —, at der her i Danmark ikke fra nogen virkelig ansvarlig Side var nogen, som ved denne Lejlighed ønskede at tilføje Tyskland nogen Ydmygelse. Derfor synes jeg ogsaa, vi har Ret til at sige, at Grænsen er retfærdig, og denne Grænse var ogsaa i alt væsentligt skitseret af afdøde Bismarck.

Saa siger det ærede Medlem: Var det